



ΕΛΕΟΝΩΡΑ ΔΟΥΖΕ

ΕΛΕΩΝΟΡΑ ΔΟΥΖΕ



Ἐλεωνόρα Δουζε, τῆς ὁποίας τὴν φήμην ἀπηχοῦν οἱ δύο κόσμοι, εἶνε ἀναντιρρήτως ὑπερτέρα τῶν συγχρόνων ἠθοποιῶν διὰ τε τὴν ποιικιλίαν τῆς ἐκφράσεως καὶ τὴν τελειότητα τῆς ὑποκρίσεως.

Ἐγεννήθη πρὸ τριάκοντα τεσσάρων ἐτῶν εἰς τὸ Βιζεβάνο, κωμόπολιν εἰς τὰ ὄρια τῆς Λομβαρδίας. Ὁ πατὴρ καὶ ὁ πάππος τῆς ὑπῆρξαν διακεκριμένοι ἠθοποιοί. Ἐνεκεν οἰκονομικῶν στενοχωριῶν ἡ Δουζε ἠγαγκάσθη ν' ἀνέλθῃ δωδεκαέτις μόλις τὴν σκηνήν, παλαίουσα τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα. Ἀλλὰ τὸ φυσικόν τῆς τάλαντον καταδείχθη ἀμέσως καὶ τῆς ἤνοιξε τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν δόξαν. Δωδεκαέτις ὑπεδύθη τὴν Φραγκίσκαν ἐξ Ἀριμινίου, ἐν ἡλικίᾳ δὲ δεκαεξέτῶν τὴν Ἰουλιέτταν ἐν Βερῶνι καὶ εἰς θέατρον ὑπαίθριον. Ἀλλ' ἡ δευτέρα θριαμβευτικὴ τῆς ἐμφάνισις ἐγένετο ἐν Φλωρεντίᾳ, ὅπου ἐρωτοδόλησαν καὶ ἄλλοι ἀστέρες τῆς Ἰταλικῆς σκηνῆς. Ἐκεῖ ἐκρίθη ὀριστικῶς τὸ καλλιτεχνικόν τῆς μέλλον. Βαθμηδὸν οἱ θριάμβοι διεδέχθησαν τοὺς θριάμβους, καὶ ἡ φήμη τῆς, ἀφοῦ κατέκτησε τὴν Βενετίαν καὶ τὴν Νεάπολιν, ἐξῆλθε τῶν ἰταλικῶν ὁρίων. Εἰς τὰ θέατρα Παρισίων καὶ Βιέννης ἐπεκυρώθη ἡ ἐτυμηγορία τοῦ ἰταλικοῦ κοινοῦ. Καὶ ἐν Νεῶν Ὑόρκῃ ὁ θρίαμβός τῆς ὑπῆρξεν ἀνάλογος.

Ἡ ὑπόκρισις τῆς εἶνε εἰλικρινῆς καὶ ἀφελῆς, μὴ ἐξερχομένη τῶν ὁρίων τῆς λεπτότητος. Εἶνε ἀμίμητος εἰς τὴν «Κυρίαν μὲ τὰς Καμελλὰς» τοῦ Δουμᾶ, ὑπερτέρα πάσης ἄλλης. Εἰς τὴν σκηνὴν ἰδίως μετὰ τοῦ Δυβάλ, τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀρμάνδου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκδηλοῖ τὴν πλεόν σπαρτακτικὴν θλίψιν ἐπὶ τῷ χωρισμῷ τοῦ ἐραστοῦ τῆς μὲ ἔκτακτον γαλήνην, δὲν ἔχει ἐφάμιλλον. Εἰς τὴν Φαίδωρον τοῦ Σαρδού κρίνεται ὡς ὑπερτέρα τῆς Σάρρας Βερνάρ. Εἰς τὴν Φρανσιγιῶν τοῦ Δουμᾶ ἀποδίδει μὲ γοητεῦσαν δεξιότητα ὅλην τὴν αὔξουσαν ζηλοτυπίαν ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς ζωηρᾶς εὐθυμίας. Ἐπίσης θρίαμβον κατήγαγε καὶ εἰς τὴν «Σύζυγον τοῦ Κλαυδίου» καὶ εἰς τὴν «Ὀφηλίαν.»

Ἡ Δουζε πρὸ πάντων εἶνε δημιουργὸς προσώπων καὶ χαρακτήρων. Ἐχουσα πρόσωπον ἀπηλλαγμένον παντὸς ἰδιαίτερου χαρακτηριστικοῦ δύναται νὰ ταῦτισθῇ μὲ ὅλας τὰς προσωπικότητας τῆς γυναικὸς καὶ νὰ τὰς ἀποδώσῃ ἀπαισίτως διὰ τοῦ ἤθους, τῶν χειρονομιῶν, τοῦ βαδίσματος, τῶν μεταπτώσεων τῆς φυσιογνωμίας. Ἡ ὑπεροχὴ τῆς εἶνε ἀναμφισβήτητος, ὅπου δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.

Ἐπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην δύναται νὰ θεωρηθῇ ἄνευ δισταγμοῦ ὡς ἡ μεγαλητέρα ἠθοποιός, καὶ μόνον ἐκ τῶν ἀνδρῶν ὁ Σαλβίνι δύναται νὰ λάβῃ θέσιν ὑπεράνω ἢ παραπλευρώς αὐτῆς.

Η ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΝΩΣ καὶ ἄνευ θορύβου, ὅπως ὅλοι οἱ ἀκραιφνεῖς ἐργάται τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς προόδου, ἢ ἐν Ἀθήναις Βιομηχανικὴ καὶ Ἐμπορικὴ Ἀκαδημία, μοναδικὴ καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀνατολήν, ἡ τσοῦτους ἀγλαοὺς καρποὺς ἀποδοῦσα καίτοι μόλις πρὸ ἑξαετίας ἰδρυθεῖσα, ἔλυσεν ἀναντιρρήτως ἐν μέγα κοινωνικὸν πρόβλημα παρ' ἡμῖν καὶ ἤνοιξε νέους ὀρίζοντας ἐργασίας, εὐπορίας, προόδου. Ἄλλοτε ἡ πληθὺς τῶν μαθητῶν ἢ κατακλύζουσα τὰ ἐν Ἑλλάδι γυμνάσια δὲν ἐπαρουσίαζεν εἰμὴ ἀπελπιστικὸν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν φαινόμενον. Ὡς ἔχει ἐν Ἑλλάδι ἡ γυμνασιακὴ παιδείσις, ἔλλειψει πρακτικῶν σχολῶν συμφώνων πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ἀξιώσεις τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, οὐδὲν ἄλλο ἐγγυᾶται, ἢ ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐπιστήμονας ὑπεραρίθμους, ὧν τὸ στάδιον ἐκ τῶν προτέρων ἐστὶν ἀποκεκλεισμένον, ἐξ ἄλλου δὲ νεολαίαν ἡμιμαθῆ, ἀργόσχολον, ἀδρανῆ, δι' οὐδὲν θετικὸν ἐπάγγελμα ἱκανῆν. Ὁ μαθητής, καταναλίσκων τὰ δραστηριώτερα ἔτη τῆς πρώτης ἡλικίας καὶ λαμβάνων ἐν ἀπολυτήριον γυμνασίου, ἐὰν δὲ ἐπεδίδετο εἰς ἐπιστήμην τινά, λόγῳ χρηματικῆς ἀπορίας ἢ δι' ἔλλειψιν ἐμφύτου κλίσεως, περιήρχετο εἰς τὸ ἀδιέξοδον, ἀπαράσκευος ἐντελῶς διὰ τὸν κοινωνικὸν ἀγῶνα, δι' οὐδὲν πρακτικὸν καὶ εὐελπι στάδιον ἄξιον. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ ὑπαλληλικὴ θεσιθηρία ἐν Ἑλλάδι, ἢ τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν δυσπραγίαν κατεργαζομένη. Χιλιάδες νέων, σφριγώντων, ἀκμαίων, ἐστρέφοντο πρὸς τὸ δημόσιον ταμεῖον ζητοῦντες νὰ τραφῶσιν ὑπὸ τοῦ Πρυτανείου καὶ ἐποφθαλμιῶντες θέσιν τινά ἣτις νὰ ἀσφαλίζῃ αὐτοῖς, ὄχι μέλλον κοί προόδον, ἀλλὰ τὸν ἐπιούσιον τῆς ἡμέρας.